

Carta del Prelat (abril 2010)

En la seva carta d'abril, Mons Xavier Echevarría convida a considerar la idea que "amb la seva humiliació i la seva posterior exaltació, el Senyor ens ha traçat el camí pel qual cal que discorrin els nostres passos en l'existència quotidiana".

01/05/2010

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Ahir, 31 de març, va fer setanta-cinc anys del dia en què el nostre Pare va celebrar per primera vegada la Missa i va deixar reservat el Santíssim Sagrament a la Residència de Ferraz. I demà, 2 d'abril, hauran transcorregut cinc anys de la mort de Joan Pau II. Dos aniversaris molt diferents entre si, que, tanmateix, causen un ressò especial en els nostres cors. Ambdós s'escauen enguany en plena Setmana Santa. Ens conviden a recórrer el camí de la vocació cristiana en unió estreta amb Jesucrist, realment present en la Sagrada Eucaristia, acompanyant-lo de prop en la seva Passió redemptora.

Sovint venia a la pensa del nostre Pare que, després de quedar-se el Senyor en el sagrari del Centre, la tasca apostòlica experimentaria un gran creixement. Tot just passat aquell dia, sense desaparèixer les dificultats –que trobarem sempre,

perquè per aquest camí va anar Nostre Senyor—, la collita va començar a manifestar-se amb més abundància. El nostre Pare ho va consignar per escrit en una carta al Vicari General de la Diòcesi de Madrid-Alcalá: ***Des que tenim a Jesús en el Sagrari d'aquesta Casa, es nota extraordinàriament: venir Ell, i augmentar l'extensió i la intensitat del nostre treball*** [1] .

Tots conservem en la ment que la mort de Joan Pau II va produir una sacsejada espiritual en multitud de persones i va deixar fruits innombrables. Va estar precedida d'anys, mesos i setmanes en què aquest gran Pontífex va oferir —amb la predicació i amb l'exemple, amb la llarga malaltia, amb la seva vida lliurada i amb la mort— un testimoni meravellós de com cal seguir Crist. Segurament recordem la determinació amb què agafava la Santa Creu, mentre seguia per

televisió el Viacrucis del Divendres Sant, en el qual no va poder ser present.

Aquests i altres records ens poden ajudar a ficar-nos amb més profunditat en les escenes de la Setmana Santa. La litúrgia del Tridu sacre, que comença aquesta nit amb la Missa *in Cena Domini* i conclou amb la Vetlla Pasqual, rememora eloqüentment la manera que Déu ha escollit per redimir-nos. Demanem al Senyor gràcia abundant per comprendre amb més profunditat el do immens, veritablement inestimable, que ha fet a la humanitat mitjançant el seu sacrifici a la Creu. Què t'has proposat per a no deixar sol a Jesucrist? Com li pregues que et faci ànima generosament penitent? ¿Poses els mitjans perquè no es produeixi aquella desbandada que va succeir als Apòstols?

Comentant l'himne de l'epístola als Filipencs, que descriu *l'anorreament de Déu per salvar-nos* [2], Benet XVI explica que l'Apòstol recorre, d'una manera tan essencial com eficaç, tot el misteri de la història de la salvació al·ludint a la supèrbia d'Adam que, encara que no era Déu, volia ser com Déu. I a aquesta supèrbia del primer home, que tots sentim una mica en el nostre ésser, contraposa la humilitat del veritable Fill de Déu que, en fer-se home, no va dubtar a prendre sobre si totes les debilitats de l'ésser humà, excepte el pecat, i va arribar fins a la profunditat de la mort. A aquest abaixament fins al més profund de la passió i de la mort segueix l'exaltació, la veritable glòria, la glòria de l'amor que va arribar fins a l'extrem. Per això és just –com diu sant Pau– que “ en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconequin

que Jesucrist és Senyor” (Fl 2, 10-11)
[3] .

Aturem-nos a meditar aquestes paraules de sant Pau, que escoltarem de nou el Divendres Sant abans de llegir la Passió segons sant Joan. Són com la porta que ens permet d'introduir-nos en els designis divins, que tantes vegades s'allunyen dels plans merament humans. Abracem les contradiccions que Déu permeti o ens enviï, amb la seguretat que són una prova del seu amor, com ho va ser la Passió i Mort del seu Fill. **No va ser fruit d'un mecanisme fosc o d'una fatalitat cega: va ser, més aviat, una lliure elecció seva, per generosa adhesió al pla de salvació del Pare. I la mort a la qual es va encaminar –afegeix sant Pau— va ser la mort de creu, la més humiliant i degradant que hom podia imaginar. Tot això –comenta el Romà Pontífex— el Senyor de l'univers ho va fer per amor a**

nosaltres: per amor va voler “desposseir-se del seu rang” i fer-se germà nostre; per amor compartir la nostra condició, la de tot home i tota dona [4] .

Amb la seva humiliació i la seva posterior exaltació, el Senyor ens ha traçat el camí pel qual cal que discorrin els nostres passos en l'existència quotidiana. ***La vida de Jesucrist, si li som fidels*** –va escriure sant Josepmaria—, ***es repeteix en la de cadascun de nosaltres d'alguna manera, tant en el seu procés intern –a la santificació— com en la conducta externa [5] .*** Així, sota l'acció de l'Esperit Sant, amb la nostra col·laboració personal, s'aniran consolidant els trets de Crist en nosaltres. També en la pràctica del Viacrucis, podem meditar amb profunditat allò que escrivia el nostre Pare: ***Senyor, que jo em decideixi a arrencar, mitjançant***

*la penitència, la trista careta que
m'he forjat amb les meves misèries
... Aleshores, només aleshores, pel
camí de la contemplació i de
l'expiació, la meva vida anirà
copiant fidelment els trets de la
teva vida. Ens anirem assemblant
més i més a Tu. Cada un de
nosaltres serà un altre Crist, el
mateix Crist, ipse Christus [6] .*

Filles i fills, encomano al Senyor que
entenguem a fons que la
manifestació més gran d'amor, de
felicitat, rau en l'anorreament,
perquè llavors Déu omple l'ànima
fins a l'últim plec. No oblidem que
són una veritat molt evident aquells
versos –pobres, postilla el nostre
Pare— que venien als llavis de sant
Josepmaria: *Cor de Jesús, que
m'il.lumines, / avui dic que el meu
Amor i el meu Bé ets, / avui m'has
donat la teva Creu i les teves
espines, / avui dic que m'estimes .*

El Senyor utilitza aquesta manera d'actuar –la unió amb la Creu— per santificar-nos, i també permet que la mateixa Església pateixi molts atacs. ***No és pas res de nou*** , comentava sant Josepmaria. ***Des que Jesucrist Nostre Senyor fundà la Santa Església, aquesta Mare nostra ha patit una persecució constant. Tal vegada en altres èpoques les agressions s'organitzaven obertament; ara, molt sovint, es tracta d'una persecució encoberta. Avui com ahir, se segueix combatent l'Església [7] .***

Res d'això no hauria pas de sorprendre'ns. Ja ho va anunciar Nostre Senyor als Apòstols: *si el món us odia, tingueu present que m'ha odiat primer a mi que a vosaltres. Si fóssiu del món, el món us estimaria com a cosa seva. Però vosaltres no sou del món: jo us he escollit del món, i per això el món us odia. Recordeu allò que us he dit: "El criat no és més*

important que el seu amo." Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres; si haguessin guardat la meva paraula, també guardarien la vostra. [8] .

Certament, hi ha moments en què s'intensifiquen els atacs a la doctrina catòlica, al Papa i als Bisbes, es posa en

evidència els sacerdots i tots els que s'esforcen per portar una vida recta i es redueix a l'ostracisme els catòlics laics que, en ús de la seva llibertat, es proposen il.luminar les lleis i les estructures civils amb les llums de l'Evangelí. Imagino que totes i tots sentireu pena per aquests pobres que només saben tenir amargor en les ments, en les ànimes. Portem-los al Senyor amb la nostra pregària.

Davant aquestes situacions, no hem de perdre l'ànim ni encongir-nos; sentim tristesa fraterna per aquells que es mouen en l'error, i preguem

per ells; tornem-los bé per mal, i prenguem la decisió de ser més alegrement fidels i més apostòlics. Portem a la nostra memòria el **Déu i audàcia** de sant Josepmaria en els primers anys de l'Obra, quan les dificultats en la vida de l'Església no eren inferiors a les actuals. Considerem l'afirmació de Nostre Senyor que us acabo de recordar: *si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres. Si han guardat la meva doctrina, també guardaran la vostra. Déu no perd batalles. Amb el seu amor i la seva omnipotència infinits pot treure, del mal, el bé.*

Moltes vegades han cantat victòria els qui pensaven que havien acabat definitivament amb l'Església, i sempre l'Esposa de Crist ha ressorgit més bella, més pura, per seguir sent instrument de salvació entre les nacions. Ja ho assenyalava sant Agustí en el seu temps, amb paraules

que el nostre Pare recull en una de les seves homilies. **Si alguna vegada sentiut paraules o crits d'ofensa per a l'Església, manifesteu, amb humanitat i amb caritat, a aquests desamorosos, que no es pot pas maltractar una Mare d'aquesta manera. Ara l'escometen impunement, perquè el seu regne, que és el del seu Mestre i Fundador, no és d'aquest món. Mentre el blat gemegui enmig de la palla, mentre les espigues sospirin enmig del jull, mentre els vasos de misericòrdia es lamentin enmig dels de la ira, mentre el lliri plori entre les espines, no mancaran mai enemics que diguin: ¿quan morirà i s'esborrarà el seu nom ? És a dir: veieu que arribarà el temps en què desapareguin i ja no hi haurà més cristians ... Però mentre diuen això, ells moren sense remei. I l'Església roman viva(Sant Agustí, En. In Ps., 70, II, 12)**

[9] .

De vegades voldríem que Déu manifestés el seu poder lliurant definitivament l'Església dels que la persegueixen. I potser ens vénen ganes de preguntar: per què permetes que humiliïn d'aquesta manera al poble que Tu has redimit? És la queixa que sant Joan, en l'Apocalipsi, posa en boca dels que han donat testimoni de Crist fins a la mort: *Vaig veure sota de l'altar les ànimes dels qui havien estat immolats per causa de la paraula de Déu i del testimoni que n'havien donat. I cridaven amb veu forta: –Senyor sant i veraç, quan de temps trigaràs a fer justícia i a demanar la nostra sang als habitants de la terra?* [10] . La resposta no es fa esperar: *se'ls va dir que esperessin encara una mica de temps, fins que quedés complet el nombre dels seus germans, que també eren servidors de Déu i que, com ells, havien de ser morts* [11] .

És la manera d'actuar de Déu. Els que van ser testimonis de la captura de Crist, del seu judici inic, de la seva injusta condemna, de la seva mort ignominiosa, van concloure equivocadament que tot havia acabat. I, tanmateix, mai no era més a prop la Redempció dels homes, que quan Jesús patia voluntàriament per nosaltres. **Que meravellós i, alhora, sorprenent és aquest misteri! ,** comenta el Sant Pare. **Mai no podrem meditar prou aquesta realitat. Jesús, malgrat la seva condició divina, no va fer gala de la seva categoria de Déu com a propietat exclusiva, no va voler utilitzar la seva naturalesa divina, la seva dignitat gloriosa i el seu poder, com a instrument de triomf [12] .**

El Senyor vol que en els membres del seu Cos místic es compleixi el misteri d'abaixament i d'exaltació mitjançant el qual va dur a terme la

Redempció. El Divendres Sant és un dia ple de tristesa, però al mateix temps és un dia propici per a renovar la nostra fe, per reafirmar la nostra esperança i la valentia de portar cada un la nostra creu amb humilitat, confiança i abandó en Déu, segurs del seu suport i de la seva victòria. La litúrgia d'aquest dia canta: “ *O crux, ave, spes unica*”, “Salve, oh creu, esperança única!” [13] . Us suggereixo una cosa que he vist fer al nostre Pare: paladejar, meditar, fer molt seves aquestes paraules que es repeteixen en la Setmana Santa de manera especial: *Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi. Quia per sanctam Crucem tuam redemisti mundum !*

A la llum de la Resurrecció gloriosa, que va seguir la mort i sepultura de Jesús, els esdeveniments que causen dolor o patiment adquireixen el veritable sentit. Esforcem-nos per

entendre-ho nosaltres així, estimant en tot moment la Voluntat de Déu, que, encara que no vol el mal, ho permet per respectar la llibertat dels homes i per fer brillar més la seva misericòrdia. I tractem que ho compreguin moltes altres persones que potser es mostren confuses o desorientades.

Passi el que passi, Crist no abandonarà mai per mai la seva Esposa [14] . El Senyor segueix vivint en l'Església, a la qual ha enviat l'Esperit Sant per acompanyar-la eternament. Aquests eren els designis de Déu: Jesús, morint a la Creu, ens donava l'Esperit de Veritat i de Vida. Crist roman en la seva Església: en els seus sagraments, en la seva litúrgia, en la seva predicació, en tota la seva activitat [15] . I afegeix el nostre Pare: Solament quan l'home, essent fidel a la gràcia, es decideix a col·locar la Creu en el centre de la

seva ànima, mentre es nega a si mateix per amor a Déu, realment després de l'egoisme i de tota falsa seguretat humana , és a dir, quan viu veritablement de fe, és llavors i només llavors quan rep amb plenitud el gran foc, la gran resplendor, la gran consolació de l'Esperit Sant [16] .

El dia 23 d'aquest mes, celebrarem un nou aniversari de la Primera Comunió del nostre Pare. No sé com explicar-vos la seva alegria, la seva adoració, el seu fervor eucarístic en el dia del Dijous Sant. Sí puc dir-vos que el seu agraïment i la seva adoració a Jesucrist en l'Hòstia Santa eren exemplars: tot li semblava poc, i pregava al Senyor Sagramentat que l'ensenyés a estimar, que ens ensenyés a estimar.

Hi ha altres efemèrides de la història de l'Obra en aquest mes, a la vostra curiositat sana les deixo, perquè, com

a bones filles i bons fills, sapiguem agrair a la Trinitat Santíssima totes les seves bondats amb nosaltres. Ara, entre altres coses, els fruits espirituals del viatge que he realitzat a Palerm, el passat cap de setmana.

Seguiu resant pel Papa i els seus col.laboradors, per totes les meves intencions. La consigna que us proposo és la mateixa de sant Josepmaria al començament de l'Opus Dei: ***Déu i audàcia***, fe i valentia, amb un optimisme arrelat en l'esperança. Intensifiquem l'apostolat d'amistat i confidència propi de l'Obra, sense respectes humans, fonamentat en una vida d'oració i de sacrifici, en un treball professional acomplert de la millor manera possible. I el Senyor farà totes les coses ***abans, més i millor*** del que puguem imaginar.

Amb tot afecte, us beneeix
vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 d'abril de 2010

[1] Sant Josepmaria Escrivà, Carta a monsenyor Francisco Morán, 15-V-1935 (cf. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 546).

[2] Cf Fl 2, 6-11.

[3] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 8-IV-2009.

[4] Ibid.

[5] Sant Josepmaria Escrivà, *Forja*, n. 418.

[6] Sant Josepmaria Escrivà, *Via Crucis*, VI estació.

[7] Sant Josepmaria Escrivà, Homilia *El fi sobrenatural de l'Església*, 28-V-1972.

[8] Jo 15, 18-20.

[9] Sant Josepmaria Escrivà, Homilia *Lleialtat a l'Església* , 4-VI-1972.

[10] Ap 6, 9-10.

[11] Ibid., 11.

[12] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 8-IV-2009.

[13] Ibid.

[14] Sant Josepmaria Escrivà, Homilia *Lleialtat a l'Església* , 4-VI-1972.

[15] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa* , n. 102.

[16] Ibid., N. 137.

.....

dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-abril-2010/ (09/08/2025)